

Sygnatura akt VI W 2393/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2014 roku

sprawy przeciwko R. P. synowi E. i Z. z domu P.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 12.08.2013r. o godz. 08:54 we W. na ul. (...) kierując pojazdem marki O. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość na tym odcinku drogi o 25 km/h uzyskując prędkość według wskazania fotoradaru 75 km/h, czym nie dostosował się do ograniczenia prędkości w terenie zabudowanym do 50km/h.

tj. o czyn z art. 92 a kw

*****

I. uznaje obwinionego **R. P.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 a kw i za to na podstawie art. 92 a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 sierpnia 2013 roku R. P. kierował samochodem marki O. (...) nr rej. (...). Około godziny 8:34 jechał ulicą (...) we W. z prędkością 75 km/h. Dopuszczalna prędkość, na ulicy (...), gdzie o godzinie 8:34 fotoradar wykonał zdjęcie przejeżdżającego pojazdu prowadzonego przez R. P., wynosiła 50 km/h.

Dowód:

raport z wydruku fotoradaru k. 5;

świadcstwo legalizacji ponownej radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym k. 16;

dane personalne wraz z fotografią R. P. k.10,12.

R. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych przed Sądem wyjaśnieniach stwierdził, że nie wie kim jest osoba, która kierowała samochodem, gdy przekroczone nim dopuszczalną prędkość na ulicy (...). Zaprzeczył, aby on był osobą widniejącą na wykonanym przez fotoradar zdjęciu.

Podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń stanowił wydruk z radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym. Przyrząd ten był sprawny technicznie, posiadał świadectwo legalizacji i wymagania, którym powinny odpowiadać takie przyrządy. Poddany został stosownym testom i sprawdzeniom, w oparciu o które wskazano jego datę legalizacji do 31 marca 2014 roku.

Z raportu pochodzącego z fotoradaru jednoznacznie wynikają: godzina popełnionego wykroczenia, marka i numer rejestracyjny pojazdu, którym zostało ono popełnione, prędkość z jaką się poruszał oraz fakt kierowania samochodem przez obwinionego.

W świetle załączonych do akt dokumentów, jak i czytelności wykonanego zdjęcia pozwalającego na kategoryczne rozpoznanie osoby prowadzącej pojazd, twierdzenia R. P., co do kierowania samochodem przez inną osobę są całkowicie nieuzasadnione. Zarówno znajdujące się w aktach sprawy zdjęcie obwinionego, jak i osobista weryfikacja dokonana przez Sąd w toku postępowania jurysdykcyjnego, polegająca na porównaniu wykonanej przez fotoradar fotografii z wizerunkiem R. P., nie pozostawiają żadnych wątpliwości, co do jego sprawstwa. To obwiniony jest osobą, która kierowała samochodem marki O. i przekroczyła dopuszczalną prędkość i to jego zarejestrował fotoradar. Fakt naruszenia przez niego elementarnych zasad w ruchu drogowym został ponad wszelką wątpliwość udowodniony, a obwiniony faktu tego zwyczajnie nie przyjmuje do wiadomości. Jego stanowisko i twierdzenia nie miały jednak wpływu na ocenę jego odpowiedzialności karnej. Ta uzależniona jest bowiem od stwierdzenia sprawstwa i winy obwinionego, nie zaś tego, czy potrafi on ponosić konsekwencje swoich zachowań na drodze, czy też naiwnie oczekuje, że skoro sam nie umie wziąć odpowiedzialności za popełnione wykroczenie, to od jego dokonania zostanie uniewinniony.

R. P. jest osobą, która przekroczyła dozwoloną prędkość o 25 km/ h, wyczerpując tym samym znamiona wykroczenia z art. 92a kw.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, a przede wszystkim prędkość z jaką poruszał się kierowany przez obwinionego pojazd o 50 % przekraczająca dopuszczalną na ulicy, którą jechał, to okoliczności, które Sąd miał na względzie, wymierzając R. P. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani - tym bardziej - odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. R. P. w toku przewodu sądowego nie wykazał jakiegokolwiek skruchy, zignorował również elementarne zasady poruszania się po jednym z największych miast w Polsce w istotny sposób przekraczając dopuszczalną prędkość.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.